

златните си станове мрежи, за да ловят соколите, ветровете, облаците и човешките блянове.

Обаче тя малко се разсърди загдето брат ѝ я бе изложил на при-
смеха на другарите си, колкото и почитителен да бе той; та не се доко-
сна вече до храната, и щом забеляза, че никой от гостите не ѝ обръща
внимание, изви се встрани и скочи от седлото като от някой препускащ
кон. Бързо се отдалечи сред напратите на падината, докосвайки ги с
разперени ръце, като лястовица, която лети ниско пред приближаващата
буря, и отново се покатери на върха на стръмнината, откъдето се вижда-
ше морето. Морето: великата тайна, тази степ покрита със сини хрести,
обградена с жив плет от цъфнал глог край брега; пустинята, която ля-
стовицата бленуваше да прелети, устремена към дивните страни на конти-
нента. Ако не друго, на нея се искаше поне да остане там, върху изда-
дината на струпаните скали, като господарка на самотен замък, за да
гледа кръгозора в очакване да се яви корабно платно със знаковете на
надеждата, или на брега да скокне, облечен с цвета на морето, чаровни-
ят принц.

Викове на младежите откъм платото я възвърнаха към действи-
телността: чуваха се и подсвиркванията на овчарите, които събираха
стадото, и всеки глас, всеки звук трептеше сред голямата тишина като
ясно ехо в кристална къща. Слънцето залязваше откъм противоположната
страна, над планините отвъд равнината, и козите, все още покатерени по
върховете, имаха вече червени очи като соколи. Беше време за връщане в
къщи; като си припомняше детинските дни, разведрени само от приказчи-
ците, които тя сама си разправяше, сега пред гледката на морето, заста-
нала над почервенелите от залеза пропасти, Козима се чувствуваше като
козичката върху острия скалист връх, на която се щеше да хвъркне като
сокол, но позована от свирката на овчаря, трябваше да се завърне в ко-
шарата.

Обаче друго свиркане, по остро и по-различно от останалите, я
настигна като стрела, последвано от други, които присмехулно му подра-